

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2668/2021
02.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Казнено-поправни завод Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 311/21 од 12.03.2021. године, у седници већ одржаној 02.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 311/21 од 12.03.2021. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2839/18 од 07.10.2020. године, у ставовима првом и трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ се тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 86.366,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2839/18 од 07.10.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, за период од септембра 2014. године закључно са мартом 2015. године, исплати укупан износ од 193.658,13 динара, односно појединачне месечне износе са законском затезном каматом од 01. у месецу за претходни месец до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђене појединачне месечне износе износе од 30/31. у месецу за текући месец до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.174,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев

за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 311/21 од 12.03.2021. године, првостепена пресуда је преиначена у ставовима првом и трећем изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев а тужилац обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара и трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), због чега није било места оцени изузетне дозвољености ревизије у смислу члана 404.ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члан 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на пословима ... у КПЗ Београд. У спорном периоду је имао пребивалиште у Пожаревцу и сваки дан је путовао на релацији Забела-Пожаревац-Београд, користећи међуградски аутобуски превоз, а тужени му за тај период није исплатио трошкове превоза. Тужилац је туженој у спорном периоду сваког месеца писао захтев за исплату путних трошкова за одлазак и долазак са рада, са потврдом о цени превозне карте на наведеној релацији, а како у то време писарница није радила, тужилац је захтеве директно предавао дежурном надзорнику који их је прослеђивао писарници. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђени су месечни износи накнаде за превоз на релацији Забела-Пожаревац-Београд у спорном периоду и рокови доспелости сваког појединачног месечног износа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао туженог да тужиоцу исплати у целини трошкове које је тужилац, као нужне, имао за долазак на рад и одлазак са рада, на основу одредбе члана 37. ст.1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 108/13,99/14) и члана 2. став 1. тачка 1. и члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07), који прописи не предвиђају обавезу запосленог да за остварење права на трошкове превоза, који му припадају на основу рада, мора да поднесе посебан захтев као и доказ да је исте заиста и имао.

Другостепени суд је заузео супротно становиште о праву тужиоца на остварење ових трошкова у ситуацији када тужилац није доказао да се писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату спорних трошкова, нити због „ћутања администрације“ покренуо управни спор, па у ситуацији када му није признато право на њихову накнаду закључио је да не може са успехом да тражи исплату по том основу. Навео је да захтев за трошкове превоза спада у друга примања за чије остварење је нужно поштовање поступка који је прописан члановима 140.-143. Закона о државним службеницима, а што је тужилац пропустио да учини.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду је прописано да запослени има право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Исто решење је прописано и чланом 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 108/13, 99/14), који се примењује и на тужиоца као државног службеника. Ставом 2. истог члана прописано да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе Републике Србије. Одредбом члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07) прописано је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза зато што није доставио писани доказ да је поднео захтев за накнаду трошкова превоза. Право на исплату трошкова превоза није условљено подношењем захтева или доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове (достављање карата). Ово право запослених засновано је на одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Тужена је зато у обавези да тужиоцу у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и чл. 154. став 1. и 172. Закона о облигационим односима исплати трошкове превоза које је у спорном периоду имао за долазак на рад и одлазак са рада, у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака, без обзира да ли је подносио захтев за накнаду тих трошкова.

Сходно коначном успеху тужиоца у спору, правилна је одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, јер је донета правилном применом одредбе чланова 153, 154. и 163. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1.ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоцу, сходно успеху у ревизијском поступку, припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка у укупном износу од 86.366,00 динара и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, трошкови судске таксе на ревизију у износу од 27.346,00 динара и одлуку о ревизији у износу од 41.020,00 динара, све према важећој

Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Такеној тарифи из Закона о судским таксама. Због наведеног применом члана 165. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**